

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ ΒΛΕΠΩΝ ΤΗΝ ΙΟΥΛΙΑΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΘΥΡΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Σαιξπήρου)

ΜΠΑΙΖΕΙ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος ὥς μὴ ἔτι ὑπ' αὐτῶν
τρωθεῖς.—Ἄλλ' ὁ αἰφνης! Ποῖα λάμπεις ἐκ τοῦ ἀπέναντι
παραθύρου διαχέεται; Εἶναι ἡ ἀνατολή, ἡ Ἰουλία εἶναι
ὁ ἥλιος!—Ἀνάτειλε ὠραῖε ἥλιε καὶ ἐξαφάνισον τὴν
φθονεράν σελήνην, ἥτις εἶναι ἤδη ὠχρὰ καὶ ἀσθενὴς ἐκ
τῆς λύπης, ὅτι σύ, ἡ κόρη αὐτῆς, εἶσαι πολλῶ ὠραιότερα.
Μὴ ἔσο πλέον ἰδική της, ἀφοῦ αὕτη σὲ φθονεῖ. Τὸ
φῶς της, εἶναι ὠχρὸν καὶ ἀσθενὲς ἀπέναντι σοῦ, καὶ
μόνον οἱ μωροὶ θ' ἀνέχωνται αὐτό. Ἄς σβεσθῇ λοιπὸν
—διότι ἤδη λάμπει ἡ Ἰουλία, ὁ ἔρωσ μου! Ὡ νὰ ἐγί-

νωσκεν ὅ τι εἶναι! Ὅμιλεῖ, καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν λέγει. Τί σημαίνει; Ὁ ὀφθαλμὸς της
λαλεῖ. Θὰ ἀποτανθῶ πρὸς αὐτόν.—Εἴμαι προπετῆς—δὲν ὀμιλεῖ πρὸς ἐμέ. Δύο ἐκ
τῶν λαμπροτέρων ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, συγκοινωνοῦντες μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν της,
καθικετεύουσιν αὐτούς, ὅπως λάμπωσιν ἀντ' αὐτῶν εἰς τὰς σφαῖρας των, ἕως ὅτου
οὗτοι ἐπιστρέψωσιν. Ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν, οἱ δὲ ἀστέρες ἐπὶ
τοῦ προσώπου της, ἡ λαμπρότης τῶν παρειῶν της, ἤθελεν ἀμαυρώσει αὐτούς, ὥς
τὸ λυκανγὲς τὴν λυχρίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἰς τὸν οὐρανόν, ἤθελον τοσοῦτον φωτει-
νῶς ἀκτινοβολεῖ ἀνὰ μέσον τῶν αἰθερῶν σφαιρῶν, ὥστε, τὰ πτηνὰ θὰ ἐκελάδουν
νομίζοντα ὅτι δὲν εἶναι νύξ. Ἰδὲ πῶς κλίνει τὴν παρεῖαν αὐτῆς ἐπὶ τῆς χειρὸς της!
Ὡ νὰ ἤμην χειρόκιον τῆς χειρὸς ταύτης, ὅπως ψαύσω τὴν παρεῖαν της! Ὅμιλεῖ
—Ὡ ὀμίλησον πάλιν, ὠραῖε ἄγγελε! Διότι εἶσαι τοσοῦτον ἀκτινοβόλος τὴν νύκτα
ταύτην ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ὥς ὁ περρωτὸς τοῦ οὐρανοῦ ἄγγελος, πρὸς ὃν
ἀτενίζουσι διὰ τῶν ἐστραμμένων λευκῶν αὐτῶν ὀφθαλμῶν, θνήσκοντες, ὕπτιοι, ἐπι-
καθήμενοι ἐπὶ βραδυνόρων νεφελῶν, καὶ φερόμενοι ἐπὶ πτερυγῶν ἀνέμων....

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Ἡ Δεσποινὶς ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ....

